

ОБИЧАЙ ПЪТЯ СИ КЪМ СВОБОДАТА

Дейвид Уилкерсън
1 Май 1983

Красива млада двойка, и две мои духовни деца, паднаха в грях наскоро и бяха принудени да подадат оставка от служението си. В продължение на близо една седмица те се криха в усамотена мотелска стая, плачещи, измъчвани и отчаяни от живота. Те се чувстваха изоставени от Бог, предадени от приятелите си и безполезни за себе си и за Божието царство.

Младият служител почти беше успял убедил себе си, че единствения изход от нещата е самоубийството. Беше завладян от вина и скръб, чудещ се дали Бог някога би му простил, че е докарал укор върху Името Му. Когато ми се обади, те бяха напълно потопени в отчаяние. Едва сдържах емоциите си, когато тя ме попита: „Дейвид, обичаш ли ни още? Предадохме Бог, предадохме и теб, а съпруга ми иска да се самоубие. Но ако можеш да го увериш, че все още го обичаш, това ще му спаси живота.“

Дали го обичам? Дали ги обичам? Сърцето ми се късаше за тях. Винаги съм ги обичал, но сега, в скръбта им, ги обичах още повече. Сега са при мен, възстановяват се духовно и физически.

Въпреки това любовта ми към тях не можеше да ги изцери. Все още бяха вътрешно наранени. Въпреки че в сърцето си знаеха, че Бог трябваше да се изправи срещу тях поради греха и продължителното им непослушание, те все още бяха дълбоко наранени, че са отхвърлени внезапно - безработни, ненужни, неприети. Приятели, които искрено мислеха, че те защитават Божията святост, ги помолиха никога повече да не се връщат.

Бързината с която всичко това се случи, жестокостта, видимата липса на състрадание, ги остави пълни с горчивина и възмущение. Святият Дух ми откри, че грехът на младия служител не е това, че се е върнал към хероина. Злоупотребата с наркотици беше плод на нещо много по-ужасно в Божиите очи и това беше горчивината.

Всичките съветници на света не могат да помогнат на човек, който е държан в хватката на горчивината. Изучаването на Библията не може да изцери това сама по себе си. Коренът на горчивината първо трябва да бъде намерен, а после и изкоренен. И този млад служител знаеше, че никога нямаше да бъде възстановен, докато всичката му омраза и гняв не си отиде.

Словото, което дойде до мен за него беше просто това: „Синко, можеш да обичаш пътя си назад към свободата.“ Помолих го да падне на колене – незабавно – и да призове Бог за свръхестествена сила да обича и да прости на всички, срещу които беше огорчен. Святият Дух нежно го предупреди, че той трябва да прости бързо и да се научи да обича онези, които

считаше за врагове, или ще загуби служението и брака си. Ако не изтръгнеше корена на горчивината – веднага – той можеше да се разведе и да се върне на улицата като безпомощен наркоман.

Каква радост беше да го видя как пада на колене с жена си до него и да извика към Бог за свръхестествена сила да обича и да прости на всички, на които го беше яд. Това се беше насъбрало в него в продължение на повече от седем години и сега излезе на талози като порой от сълзливо покаяние и свята скръб. Той ме прегърна докато Божията радост отново се изля в него. Бракът им преживя страхотно изцерение след като стената от горчивина падна.

Но изцерението все още не беше пълно. Свободата все още не беше пълна и окончателна. Трябваше да има и възстановяване. Той доброволно се обади на всеки, на когото е бил ядосан. С истинско смирение той ги помоли за прошка и им каза, че от сега нататък ще ги обича и ще се моли за тях. След всяко следващо обаждане духа му се оживяваше. Той беше изненадан от отговорите им. Те все още искаха да бъдат приятели. Те също простиha и предложиha любовта и помощта си.

Изцерението продължава, като и двамата се учат как да обичат пътя си обратно към свободата. Колко ненужно бреме са носели те в продължение на толкова време. А през цялото това време славната, сладка свобода и победа можеха да са техни, само ако бяха разбирали силата на любовта.

Научих някои важни уроци докато наблюдавах изцерителната работа на Бог в живота на тази възстановена двойка. Сега по-ясно мога да разбера защо апостол Павел говори толкова изразително за това да бъдеш „вкоренен и основан в любов“. А също така и че любовта е целта на Закона и заповедите. Самият Христос ни каза, че целия Закон и пророците се крепят на това да обичаш изцяло Бог и ближния си както себе си. Но най-важното:

Ние трябва да обичаме пътя си назад към покорството!

Рано или късно това поколение ще трябва да разбере, че по-голямата част от проблемите ни са ни достигнали поради собственото ни непокорство. Ние сме слепи за скръбта, която греховете ни носят на Божието сърце. Погледа ни върху греха е твърде несериозен и лек и все още не разбираме, че непокорството ни е резултат от това, че не обичаме Христос истински.

Исус е толкова ясен когато казва, че ние можем да Му се покорим, ако Го обичаме. Понеже любовта ни към Христос е охладняла, затова падаме в грях и непослушание. Когато се хванем в мрежата на греховете си, ние сме по-притеснени за репутацията си, отколкото за това колко много сме наранили Спасителя. Вместо да скърбим за това как непокорството ни е разбило сърцето Му, ние се притесняваме за това какво ще си помислят другите за нас. Колко егоистично.

Святият Дух ми е помагал да обичам пътя си към свободата като ми е показвал критични реалности с които трябва да се справя.

I – Мизерията и проблемите най-често са плод на непокорството.

Помислете за всички които изпитват болка по земята. Разрушават се бракове, които причиняват ужасна мъка и болка на толкова много хора. Множества живеят под облака на вината и отчаянието. Днес има християни, чийто живот е потопен в проблеми и скръб. Никога досега не е имало толкова разбити сърца, празнота, самота и отхвърляне. Само Бог знае колко много християни плачат преди да заспят или въобще не могат да заспят поради депресия, грижи, самота и отчаяние.

Дори служението изпитва болка. Пасторите и евангелизаторите са „прегорели“. Те признават, че чувстват изтощение и духовна суша. Фейбър най-добре описва дилемата им. Той казва за някои служители: „Бягат наоколо, бягат надолу, искат да избягат.“

Слава на Бог, че много от тях се връщат към молитвената стаичка, към покорството и светостта. Но други – техните проблеми и рани са толкова големи, че биха избягали от всичко това, стига да можеха. Какво причинява всичката тази скръб и проблеми? Дали е само времето, в което живеем, или е нещо много по-дълбоко? Има две причини за вихрещия се потоп от мъка и проблеми. Възможно е Сатана да се е „стоварил“ върху най-святите и скъпоценните в Божието царство. Писанието предупреждава: „...А прелюбодейката (Сатана) лови скъпоценната душа.“ (Притчи 6:26)

Християнската святост и чистота могат да привлекат Сатана и да го накарат да ги преследва и обгради. Той може да обвинява праведните и да издигне преследвачи, които да ги накарат да страдат. Сатана се надигна против праведния Йов и отдадения на Бог апостол Павел. Да, възможно е да страдаш заради праведността. Но най-често е точно обратното. Нашето непокорство кара Бог да издигне противници, които да ни научат на ужасната заплата от греха. Бог, в любовта Си към нас, трябва да предприеме драстични мерки, за да ни предпази от това да се самоунищожим. Бог никога не действа чрез отмъщение, а винаги от любов. Но, о, колко жестоко може да е това понякога! И по добре да разберем истината, отколкото да приключим живота си отдали се на греховете си.

Всеки изучаващ Стария Завет лесно може да види колко бързо Бог наказва онези, които продължават да живеят в непокорство. Цар Соломон имаше десетилетия на мир и просперитет докато се подчиняваше на Бог. Тогава той отказа да се покори, падна в грях, а Бог изведнъж издигна противници срещу него. Един от най-мъдрите, най-богатите мъже на всички времена не се покори и донесе на себе си мизерия и скръб.

- „Така Соломон стори зло пред Господа, и не следваше съвършено Господа...” (3 Царе 11:6)
- „А Господ се разгневи на Соломона, понеже сърцето му се отвърна от Господа Израилевия Бог...” (3 Царе 11:9-10)
- „...Господ каза... Понеже това е сторено от тебе, и ти не опази завета Ми... непременно ще откъсна царството от тебе, и ще го дам на слугите ти.” (3 Царе 11:11)
- „След това, Господ повдигна противник на Соломона, едомец Адад...” (3 Царе 11:14)
- „Бог му повдигна и друг противник, Резона Елиадевия син... Той бе противник на Израила през всичките Соломонови дни...” (3 Царе 11:23,25)

Помислете над това! Когато Сломон се покоряваше на Бог, ходеше смирено и в святост пред Него – всичко е добре. Има мир, няма врагове, които да се вдигнат и да го пипнат. Тогава сърцето му е изкушено, той съгрешава, започва да живее в задоволство и непокорство, и изведнъж – появяват се противници. Зли врагове, които се отвращаваха от Божия народ, започнаха да преследват Соломон и да се борят с него и с тези, които бяха около него.

Забележете – „Бог ги повдигна“, предизвиквайки ги да излязат срещу непокорния Си слуга. Когато Соломон направи онова, което беше правилно, Бог помири враговете му с него. Той очевидно никога не се покая. Беше станал прекалено твърд в непокорните си пътища и прекара остатъка от живота си борейки се срещу враговете си, които Бог докара срещу него.

Така беше и с Еровоам, Реовоам, Абиджам, Надав, Баас, Зимри, Омри, Ахав, Йорам – и още много други непокорни, зли царе, които „разгневиха Господа Израилевия Бог със суетите си (непокорните си пътища)“ (1 Царе 16:13)

Когато царете бяха покорни и праведни, Бог правеше царството им да процъфтява и им даваше мир и почивка. Въпреки това, без изключение, всички, които не се покоряваха, живяха в постоянен страх и винаги бяха в ужас от мощните си врагове.

Чел съм и съм препрочитал трагичните истории на тези царе, които „извършиха зло в очите на Господ“ и свят страх обзе сърцето ми. Знам от опит, че голяма част от болката и проблемите ми през последните години са причинени от собственото ми непокорство. Имаше неща, за които знаех, че Бог се разправяше с мен – неща, които знаех, че са грешни, неща, които трябваше да съм оставил предал – въпреки това, аз продължавах да съм непокорен, мислейки си, че нямам сила да се съпротивявам. И изстрадах ужасните последици на малодушието си, страх, духовна суша, безпокойство и проблеми отвсякъде. Като че Бог казваше: „След като няма да се предадеш доброволно и да оставиш всичко, което ме наскърбява, тогава Аз ще трябва да те накажа, с любов, така че да разбереш строгостта Ми срещу греха и да се предадеш... дори ако е от свят страх.“

Младата двойка, която загуби служението си, бяха щастливи в продължение на години, благословени, преуспяващи и уважавани. Те съгрешиха и бързо си докараха трагедия и скръб.

Забележете: Библията казва, че вали върху праведния и върху несправедния. Може да си безработен и да имаш други проблеми – да си жертва на тежки времена. Но все пак, ако вярваш с любов и покорство, това ще обърне проблемите ти в победа. Заложена е самата Божия репутация – Той не може да лъже!

II – Покорството отваря вратите на всичката слава и духовни богатства на Христос!

За Христос е казано, че Той издържа и беше покорен на небесния Си Баща не от страх, но поради радостта, която беше пред Него. Той остави настрана всичкият товар, участва в надпреварата с търпение, понесе срам, никога не отпадна и не се умори в ума си, защото

Той видя славната награда на покорството. Неизговорима радост! Свят мир! Почивка! Свобода! Пълнота! Откровение!

Божии светии, не трябва ли да се уморим от проблемите и болката – толкова, че да огладнеем за славните богатства, обещани в Христос? О, възлюбени, страхът не е най-добрия мотив за покорство – това е Любовта! Божествените заплахи в крайна сметка бяха пренебрегнати от децата на Израел. Дори доловимият Божий глас, страшните Му гръмотевици и велико присъствие не можаха да предпазят непокорния Израел от това да танцуват около златното теле. Само дълбока, изобилна любов към Бог можеше да ги предпази от непокорство.

Само сладкото предаване на Божията воля отваря небето за нас. Само предаване от всеки грях, от всеки акт на непокорство ни дават откровението кой наистина е Христос. Писанието казва: „Никой, който пребъдва в Него, не съгрешава; никой, който съгрешава, не Го е видял, нито Го е познал.” (1 Йоан 3:6)

Възможно ли е ние, поради непокорния си живот, вече да не Го познаваме? Възможно ли е да се отдаваме на похотта си, защото никога не сме имали откровение за Христос, омразата Му към греха, абсолютната Му святост, славата и милостта Му? С прости думи: „Този, който живее в непокорство, никога всъщност не е виждал нито познавал Христос.”

Исус каза: „Който има Моите заповеди и ги пази, той Ме люби; а който Ме люби ще бъде възлюбен от Отца Ми, и Аз ще го възлюбя, и ще явя Себе Си нему.” (Йоан 14:21)

Каква по-голяма награда за покорството ни бихме могли да искаме от тази Христос да ни се разкрие? Колко просто решение за толкова голямо откровение. „Обичай ме така, че да ми се покориш – а Аз ще те обичам и ще ти покажа кой Съм!” Прочетете всичко, което можете за Него, изучавайте природата Му, миналото Му, но никога няма да Го опознаете докато не направите това толкова просто, основно нещо, да Му се покорите напълно във всичко.

Исус каза на Натанаил: „...Ето истински израилтянин, у когото няма лукавщина... ще видиш небето отворено...” (Йоан 1:47-51)

В момента, в който се предадем и се посветим на абсолютно покорство, чудесна изцерителна сила е освободена във вътрешния ни човек. Няма вече ужас от Бог или ада, или от възмездие. Няма повече страх от онова, което могат да ни направят хората. Вместо вреда, болка, грижи и мъка, Божия Дух започва да ни залива с нова светлина, нова надежда, велика радост, славен мир и изобилна вяра.

Ние сме готови да погледнем Бог и света в очите и силно да извикаме – чист съм! Кръвта Му ме очисти. Неговият кръст разпъна старата ми природа. Избирам да се покоря! Избирам да оставя идолите и чрез вяра да съборя всички сатанински крепости. Искam най-доброто от Бог – откровението за Самия Него.

Заклучение:

Убеден съм, че повечето християни знаят точно къде е проблема им. Те знаят какво им е говорел Бог. Знаят какво трябва да направят. Бог преди много време е сложил пръст в непокорството им и им е заповядал да оставят греха и да се предадат.

Посланието на Духа към църквата в този среднощен час е – ПОКОРСТВО! Той иска чрез покорство да дойдем до пълнота, мир и почивка. Можем да се покорим и да намерим такава свобода само чрез любов.

На 3-ти май, 1982, в 3:30 сутринта, Святият Дух ми даде следното послание. Това е от дневника ми, но може да бъде и за вас, също така (от Псалм 19:7-14)

1. Покори се на Бог на всяка цена, предай всичките си мечти и планове (стих 7)
2. Неговите свидетелства (предупреждения) са истински (7)
3. Чрез тях си предупреждаван (11)
4. Греховете ти са грешки, които Бог не може да позволи (12)
5. Можеш да бъдеш очистен от всичките си тайни грехове (12)
6. Грехът не трябва вече да владее над теб (13)
7. Покорството ще ти даде голяма награда (11)
8. Всичко което прави и кажеш, тогава ще бъде приемливо за Бог (13, 14)
9. Той ще стане твоята сила (14)
10. Бог ще просвети очите ти, ще те направи мъдър в пътищата Му (8)

Ние не сме оправдани чрез покорство, а само по благодат. Покорството не е заслуга, а любовен отговор към Божиата милост. Покорството просто ни подготвя да приемем пълното откровение за онова, което Христос може да бъде във и чрез нас. Това е нещо, което правим за да покажем нашата любов и благодарност за изкупителното дело на Христос.

Посвещението към абсолютно покорство ме е изцерило невероятно много. Духовните награди са толкова славни, че бих искал всеки един да преживее този любящ път към свободата.

„А пък гняв и негодувание на ония, които са твърдоглави и не се покоряват на истината, а се покоряват на неправдата; скръб и неволя на всяка човешка душа, която прави зло, първо на юдеина, после и на гърка, а слава и почест и мир на всеки, който прави добро (се покорява)...” (Римляни 2:8-10)

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1983 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Love Your Way to Freedom](#) / [Обичай пътя си към свободата](#)